

Ars Organi 42. évf. (1994) december.

A lap decemberi száma egy tízoldalas tanulmánnyal tiszteleg a százötven éve született *Charles-Marie Widor emléke* előtt. *Josef Burg* cikke a francia mester publicisztikai tevékenységére irányítja a figyelmet. Vizsgálódásának középpontjába a „Piano-Soleil” című párizsi hetilapot állítja, melynek 1891-től 1898-ig Widor volt a zenei-irodalmi vezetője. Widor a lap hasábjain elsősorban nem zenekritikát publikált; írásaiból egy rendkívül művelt, széles látókörű muzsikusként a világról, a zenéről, a zenei életről alkotott nézeteit ismerhetjük meg. Cikkeinek egy része azonban több kultúrtörténeti érdekességnél, fejtegetéseit olvasva gyakran ma is időszerű témákba, elgondolkodtató tényekbe ütközünk. Miért csak hat rendes hallgatója volt száz évvel ezelőtt a párizsi Conservatoire orgonaosztályának? Mit kezdünk azzal az évvégi vizsgarenddel, amely négy különböző improvizációt (contrapunctus floridus gregorián dallamra, gregorián harmonizálás, négyszólamú fuga adott témára, allegro vagy andante ugyancsak adott témára), és csak egy leírt és fejből eljátszott orgonaművet követelt a növendékektől? Widor több cikket is szentelt a gregorián korálistnak, különösen a korabeli reformtörekvéseknek. Külön írásban foglalkozik az egyházzenei (organista-) állások betöltésében tapasztalt visszaélésekkel: elfogadhatatlannak tartja azt az elharapódzott gyakorlatot, hogy miközben számos kiváló szakembernek nincs munkája, addig jelentős állásokat zeneileg illetéktelen személyiségek ajánlására gyenge vagy középszerű zenészekkel töltenek be. Megfelelő megoldásként a nyilvános pályázatot és a szakmai bírálók előtti versenyvizsgát javasolja.

Jelentős terjedelmű írás ismerteti az *1994-es brémai orgonás napok* eseményeit. Ennek programjában szerepelt a GdO közgyűlése is, melyen a közel hatezer fős tagságnak mintegy két százaléka vett részt. A beszámolóból megtudhatjuk, hogy a tagok közel húsz százaléka külföldi (köztük huszonöt magyar állampolgár), és hogy a társaság kb. félmillió márkás vagyonával évi hatszázezer márkás pénzforgalmat bonyolít le.

A továbbiakban két tanulmányútról olvashatunk. Az elsőt a Német Orgona-szakértők Egyesületének tagjai ismerkedtek *Mecklenburg vidékének orgonáival*, egyben az egykori NDK némiképp még késésben levő, mai orgonakultúrájával. A másik az amerikai Organ Historical Society 1994 júniusában jó négyszáz fő részvételével Connecticutban tartott rendezvénye volt, mely a helyi hagyományoknak megfelelően a XIX–XX. század orgonáival és orgonazenéjével foglalkozott.

A lap végül a *mannheimi Szent Bonifác-templom új orgonáját* mutatja be (III/49 Link-Orgelbau), mely a délnémet hagyományokat a francia romantika elemeivel kívánja ötvözni. Az orgonának csupán két igazi mixtúrája van – az egyik a főművön, a másik a pozitívon –, a pedál csak egy 2-soros zúgósisípot kapott. A redőnymű viszont egy 3–8-soros, Mutin stílusában épített, szeptimet és egy lábast is tartalmazó kornettel büszkélkedhet.